

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 20 listopada 2023 r.

DIH-3.707.92.2023.AB

DECYZJA DIH.3.110.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji 62/2023 Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 2 sierpnia 2023 r. (WN.8361.191.2023), na mocy której przedsiębiorcy TECHWA TOOLS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, tj.:

- 1) nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży stacjonarnej oraz nieprzekazanie na stronie internetowej lub w formie komunikatu informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, co narusza art. 37 ust.4 tej ustawy;
- 2) nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz nieprzekazanie na stronie internetowej lub w formie komunikatu informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 25 maja i 7 czerwca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Małopolskim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia WN.8361.191.2023 z 23 maja 2023 r., przeprowadzili kontrolę w placówce należącej do ww. przedsiębiorcy.

Upřednio, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 4 maja 2023 r. (sygn. WN.8361.191.2023), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego „Kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.” Zawiadomienie doręczono stronie 5 maja 2023 r.

Kontrola została przeprowadzona w obecności prezesa zarządu spółki.

W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że przedsiębiorca w kontrolowanej placówce prowadzi sprzedaż sprzętu elektrycznego i elektronicznego pełniąc rolę dystrybutora w rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2022 r. poz. 1622), zwanej dalej: „ustawą o zużytych sprzęcie”.

Zgodnie z protokołem kontroli, w wyniku podjętych działań ustalono, że dystrybutor:

- nieodpłatnie odbiera zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany,
- nieodpłatnie odbiera zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony przez dystrybutora, dostarczającego nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych,
- prowadzi jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży około 100 m², w związku z czym zwolniony jest z obowiązku nieodpłatnego przyjmowania w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Jednocześnie sprawdzając przestrzeganie obowiązków dystrybutora wynikających z przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, ustalono m.in., że ww. przedsiębiorca:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej (ani w żadnym innym miejscu w lokalu) informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Ponadto ustalono, że kontrolowany przedsiębiorca prowadzi sprzedaż za pomocą strony internetowej www.techwa24.pl, za pomocą której również nie przekazał tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.
- wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej (ani w żadnym innym miejscu w lokalu) informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi. Ponadto na stronie internetowej www.techwa24.pl również nie przekazał tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Prezes zarządu Spółki w oświadczeniu z 25 maja 2023 r. wskazała, że w sklepie o powierzchni 100 m² sprzedawany jest sprzęt elektryczny i elektroniczny, w żadnym miejscu nie ma informacji, o których mowa w art. 37 ust.1 – 3 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie. Brak tych informacji trwa od około 5 miesięcy, ale w dniu 25 maja 2023 r. informacje te zostały uwidocznione. Ponadto wskazała, że spółka prowadzi również sprzedaż w sklepie internetowym i na tej stronie jest brak powyższych informacji i również zostały one uwidocznione.

Zgodnie z zapisem na karcie 3 w protokole kontroli inspektorzy ustalili w dniu 25 maja 2023 r., że brakujące informacje zostały uwidocznione w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz na stronie internetowej.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli WN.8361.191.2023 z 7 czerwca 2023 r., podpisanym bez uwag. Również w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu przedsiębiorca nie zgłosił uwag do protokołu kontroli.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Małopolski WIIH zawiadomieniem z 5 lipca 2023 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w punkcie sprzedaży detalicznej oraz na stronie internetowej. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 § 1 stronie przysługuje prawo do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. do składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Powyższe pismo doręczono stronie 10 lipca 2023 r.

Dnia 2 sierpnia 2023 r. Małopolski WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 Kpa wydał decyzję, na mocy której wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych w punkcie sprzedaży stacjonarnej oraz na stronie internetowej, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Decyzja została odebrana 4 sierpnia 2023 r.

W dniu 3 sierpnia 2023 r. do Małopolskiego WIIH wpłynęło pismo przedsiębiorcy, w którym przedsiębiorca wskazał na, jego zdaniem, okoliczności wykazania bezzasadności wszczynania postępowania administracyjnego:

- brak ustalenia konkretnego terminu rozpoczęcia kontroli,
- zakres kontroli był niezgodny z przedmiotem prowadzenia działalności – art. 37 ust. 1, 2, 3 ustawy o zużytych sprzęcie, na który powołuje się WIIH, gdyż dotyczy zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, natomiast firma zgodnie z PKD nie zajmuje się sprzedażą detaliczną artykułów gospodarstwa domowego i takowego nie oferuje klientom, a wręcz przeciwnie – zajmuje się profesjonalnym zaopatrzeniem przemysłu oraz wyposażeniem warsztatów samochodowych,
- natychmiastowa realizacja ustanych zastrzeżeń inspektorów,

jednocześnie wnosząc o uchylenie bądź umorzenie postępowania bez nakładania kary finansowej.

W odpowiedzi na powyższe pismo Małopolski WIIH w odniesieniu do argumentów w nim zawartych, poinformował przedsiębiorcę, że przepisy obowiązującego prawa nie przewidują obowiązku ustalenia konkretnego terminu rozpoczęcia kontroli. Jednocześnie organ wskazał, że odebrane przez przedsiębiorcę zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli zawierało pouczenie m.in. o zakresie czasowym, w jakim kontrola może zostać wszczęta (po upływie 7 dni i nie później niż przed upływem 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli).

Małopolski WIIH wyjaśnił przedsiębiorcy również, że zakres kontroli zarówno w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli, jak i upoważnieniu został wskazany jako: „Kontrola przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym”. Małopolski WIIH przytoczył również ustawową definicję sprzętu oraz sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, wskazując jednocześnie, na ustalenia kontroli, w toku których stwierdzono, że przedsiębiorca prowadzi sprzedaż sprzętów elektrycznych i elektronicznych zarówno w sklepie (kontrolowanej placówce), jak i poprzez stronę internetową, co udokumentowano w protokole kontroli,

podpisanym bez uwag. Sprzedaż ww. sprzętu została potwierdzona także przez przedsiębiorcę w oświadczeniu z 25 maja 2023 r.

Ponadto Małopolski WIIH wskazał, że fakt zaprzestania naruszania prawa został uwzględniony w prowadzonym postępowaniu administracyjnym.

W dniu 30 sierpnia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Małopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji (wniesione w nieprawidłowy sposób), natomiast w dniu 19 września 2023 r. w odpowiedzi na wniosek Prezesa UOKiK z dnia 4 września 2023 r., wpłynęło powyższe odwołanie odpowiednio podpisane przez upoważnione osoby, zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego. Strona w odwołaniu wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, względnie o skierowanie do ponownego rozpatrzenia ze względu na rażące błędy merytoryczne i formalne w procedurze postępowania.

Pismem z 4 października 2023 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Pismem z 16 października 2023 r. przedsiębiorca zwrócił się o przekierowanie dokumentacji do Małopolskiego WIIH w celu zapoznania się z aktami zgromadzonymi w ramach postępowania odwoławczego (wyjazd do Warszawy ze względów logistycznych i ekonomicznych jest niemożliwy).

W dniu 30 października 2023 r. została przeprowadzona rozmowa telefoniczna, w toku której przedsiębiorca został poinformowany, że Prezes UOKiK poza aktami zgromadzonymi przez Małopolskiego WIIH (od zawiadomienia do wydania decyzji oraz pismo w którym organ ustosunkował się do zgłoszonych przez przedsiębiorcę uwag) przekazany pismem przewodnim do Prezesa UOKiK, jak również korespondencji prowadzonej ze stroną w ramach postępowania odwoławczego, nie posiada innych materiałów dowodowych. W związku z powyższym i brakiem dodatkowych dokumentów w sprawie przedsiębiorca zrezygnował z przesłania akt do wglądu.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.) – dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o użytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Pod pojęciem dystrybutora, zgodnie z art. 4 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie, należy rozumieć osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw,

która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Z kolei udostępnienie na rynku – to dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie (art. 4 pkt 17 ww. ustawy).

Definicja zawarta w art. 4 pkt 13) wskazuje, że sprzęt, jest to urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 14 ustawy o zużytych sprzęcie – sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych – to sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe.

Natomiast, zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych – to zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych oraz zużyty sprzęt pochodzący ze źródeł innych niż gospodarstwa domowe, który ze względu na charakter i ilość jest podobny do zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych; za zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych uznaje się odpady powstałe ze sprzętu, który z dużym prawdopodobieństwem będzie używany zarówno przez gospodarstwa domowe, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe (art. 4 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie).

Art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Należy również zwrócić uwagę, że przepisy ustawy wprost wskazują, że informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, powinny zostać umieszczone w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu. Przepisy ustawy o zużytym sprzęcie jednoznacznie wskazują, iż to przedsiębiorca (dystrybutor) ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego oraz analizie zebranych materiałów z kontroli przeprowadzonej przez Małopolskiego WIIH, Prezes UOKiK, nie ma wątpliwości, że kontrolowany przedsiębiorca spełnia definicję dystrybutora, o którym mowa w art. 4 pkt. 3) ustawy o zużytym sprzęcie i tym samym ciąży na nim obowiązki wynikające, m.in. z art. 37 ust. 4 oraz 39 ww. ustawy. Jednocześnie zgromadzone w toku kontroli materiały, bezsprzecznie wykazały, że przedsiębiorca ten, nie wykonał ciążących na nim obowiązków, tj.:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej (ani w żadnym innym miejscu w lokalu) informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy. Ponadto ustalono, że kontrolowany przedsiębiorca prowadzi sprzedaż za pomocą strony internetowej www.techwa24.pl, za pomocą której nie przekazał wymaganych ww. przepisami informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

- wbrew przepisowi art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży detalicznej (ani w żadnym innym miejscu w lokalu) informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi. Ponadto na stronie internetowej www.techwa24.pl również nie przekazał wymaganych ww. przepisami informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie. Tym samym w ocenie organu drugiej instancji działania Małopolskiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu przedsiębiorca wniósł o uchylenie decyzji w całości ze względu na rażące naruszenie prawa, a mianowicie:

- 1) brak ustalenia konkretnego terminu rozpoczęcia kontroli,
- 2) określenie zakresu kontroli niezgodnego z przedmiotem prowadzenia działalności,
- 3) dokonanie ustaleń kontroli niezgodnych ze stanem faktycznym,
- 4) przedwczesne zakończenie postępowania przed otrzymaniem pisma strony,
- 5) brak możliwości złożenia materiału dowodowego oraz uniemożliwienia czynnego udziału w postępowaniu,
- 6) brak możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym,
- 7) brak informacji o planowanym zakończeniu postępowania,
- 8) podwójne karanie za ten sam czyn,
- 9) wymierzenie kary nieadekwatnie wysokiej do stwierdzonego niedociągnięcia.

Po przeprowadzeniu analizy zgromadzonego w sprawie materiału oraz obowiązujących przepisów prawa, odnosząc się do braku ustalenia konkretnego terminu rozpoczęcia kontroli, Prezes UOKiK wskazuje, że kwestia ta została już wyjaśniona przez Małopolskiego WIIH w piśmie z 8 sierpnia 2023 r. Niemniej jednak organ drugiej instancji ponownie wskazuje, iż kontrolę rozpoczęto w dniu 25 maja 2023 r. Kontrola została poprzedzona zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli, które zostało odebrane 5 maja 2023 r. i zawierało pouczenie m.in. o zakresie czasowym, w jakim kontrola może zostać wszczęta (po upływie 7 dni i nie później niż przed upływem 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli), co spełnia wymogi art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221 z późn. zm.). Należy również podkreślić, że przepisy obowiązującego prawa nie przewidują obowiązku ustalania konkretnego terminu rozpoczęcia kontroli, ale dają przedsiębiorcy co najmniej 7 dni na przygotowanie się do kontroli (a niniejsza kontrola rozpoczęła się 20 dni od odebrania zawiadomienia), a zatem twierdzenie strony, że nie miała możliwości przygotowania się do kontroli nie znajduje uzasadnienia. Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK stwierdza, iż działania organu pierwszej instancji były prawidłowe i zarzut ten jest bezzasadny.

Ponadto strona w odwołaniu podniosła, że zakres kontroli był niezgodny z przedmiotem prowadzenia działalności. Strona argumentując powyższe wskazała, że firma zgodnie z PKD nie zajmuje się sprzedażą detaliczną artykułów gospodarstwa domowego i takowego nie oferuje klientom, a wręcz przeciwnie – zajmuje się profesjonalnym zaopatrzeniem przemysłu oraz wyposażeniem warsztatów samochodowych, a kod PKD w KRS 47.52 ściśle określa zakres działalności i jest zgodny z faktycznie prowadzoną działalnością, natomiast Małopolski WIIH powołał się na art. 37 ust. 1, 2, 3 ustawy o zużytych sprzęcie, który dotyczy zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych. Strona mając na uwadze powyższe nie widzi żadnej podstawy do wszczęcia postępowania na podstawie nierespektowania ustawy o gospodarstwie domowym w związku z niekwestionowanym innym zakresem działalności handlowej w zakresie sprzętu warsztatowego, jakim nie jest sprzęt AGD.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że zakres kontroli wskazany zarówno w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli, jak i w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli brzmiał: „Kontrola przestrzegania przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym”.

W tym miejscu wyjaśnić należy, że zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 13 sprzęt, jest to urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego, natomiast sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych – oznacza sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe. Nie ulega wątpliwości, że strona jest dystrybutorem sprzętu elektrycznego i elektronicznego i udostępnia taki sprzęt na rynku zarówno przez sklep internetowy, jak i przez sprzedaż w placówce detalicznej stacjonarnej (co również zostało potwierdzone w oświadczeniu Prezesa zarządu z 25 maja 2023 r.). Co więcej, Prezes UOKiK nie ma wątpliwości, że profesjonalny sprzęt jaki sprzedaje przedsiębiorca, którego odbiorcami nie są bezpośrednio konsumenci, lecz profesjonalne podmioty, wchodzi w zakres ww. definicji. Organ drugiej instancji informuje, że obowiązki nałożone na dystrybutorów ustawą o zużytych sprzęcie, dotyczą nie tylko dystrybutorów sprzętu AGD, ale każdego sprzętu, który spełnia powyższą definicję.

Natomiast odnośnie stwierdzenia strony, że firma zajmuje się sprzedażą profesjonalnego sprzętu dla określonych odbiorców (zaopatrzenie przemysłu oraz wyposażenie warsztatów samochodowych), wobec czego strona nie widzi podstawy „do wszczynania postępowania na podstawie nierespektowania ustawy o gospodarstwie domowym w związku z niekwestionowanym innym zakresem działalności handlowej w zakresie sprzętu warsztatowego jakim nie jest sprzęt AGD” – Prezes UOKiK biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia uznał, że jest ono chybione i nie stanowi usprawiedliwienia strony wobec zaistniałego naruszenia prawa. A zatem również twierdzenie strony, że zakres kontroli był niezgodny z przedmiotem prowadzenia działalności, organ drugiej instancji również uznaje za nietrafiony.

W punkcie 3 odwołania, strona wskazuje m.in., że w protokole zapisano, że „dystrybutor nieodpłatnie odbiera zużyty sprzęt z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży nieodpłatnie odbiera zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony”, natomiast zdaniem przedsiębiorcy przytoczone ustalenia są niezgodne ze stanem faktycznym, gdyż nie odbiera sprzętu, nie dostarcza do gospodarstw domowych sprzętu AGD ani innego, nic od gospodarstw domowych przy dostawie nie odbiera. Jednocześnie strona twierdzi, że do protokołu nie złożono uwag w tym zakresie, ale tylko i wyłącznie dlatego, że kontrolowany został poinformowany, że protokół miał zamykać temat kontroli bez dalszych konsekwencji, a więc strona została celowo wprowadzona w błąd.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia z dnia 21 marca 2013 r. sygn.. VI SA/Wa 2723/12 „Protokół korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń z tego względu, że sporządzany jest z udziałem przedstawiciela podmiotu kontrolowanego, który ma prawo wnieść do niego zastrzeżenia. Protokół obrazuje stan faktyczny, który później może być trudny do odtworzenia. Dlatego podpisanie bez zastrzeżeń przez osobę kontrolowaną protokołu stanowi dowód w sprawie.” Protokół kontroli jest dokumentem urzędowym. Zgodnie z art. 20 ustawy o Inspekcji Handlowej kontrolowany może zgłosić uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli lub w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu wnieść je na piśmie. Należy przypomnieć, iż protokół kontroli jako dokument urzędowy

korzysta z domniemania prawdziwości zapisów w nim zawartych. Znajduje to również potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 1400/19, w którym Sąd stwierdza, że protokół sporządzony na podstawie upoważnienia ustawowego, w przewidzianej prawem formie i przez legitymowanych do tego rodzaju czynności pracowników organu stanowi, zgodnie z 76 § 1 Kpa dokument urzędowy korzystający ze szczególnej mocy dowodowej na okoliczność tego, co zostało w tym dokumencie stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

Kontrolowany przedsiębiorca na karcie nr 3 Protokołu kontroli został pouczone o przysługującym mu na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej prawie do zgłoszenia uwag, z prawa tego nie skorzystał. Tym samym ustalenia zawarte w protokole uznać należy za wiarygodne. Strona nie przedstawiła także żadnych dowodów pozwalających na podważenie wiarygodności protokołu kontroli. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Łd 485/19: „Domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi, jednakże strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, powinna tę okoliczność udowodnić.”

W niniejszej sytuacji, trudno jest jednak uznać za wiarygodne i wymagające wzięcia pod uwagę tłumaczenie się strony, która twierdzi, że stwierdzone w protokole kontroli ustalenia były niezgodne ze stanem faktycznym, a jednak świadomie podpisała bez uwag protokół kontroli zawierający nieprawdziwe informacje, jak również nie wniosła uwag w późniejszym terminie.

Organ drugiej instancji, informuje również, że protokół kontroli, w sytuacji kiedy wszystkie nieprawidłowości zostaną usunięte w toku kontroli, będzie ostatnim etapem działań kontrolnych prowadzonych zgodnie z ustawą o Inspekcji Handlowej. Natomiast analiza zgromadzonego w toku kontroli materiału i ocena stwierdzonych nieprawidłowości, może spowodować kolejne działanie organu, jakim jest wszczęcie i prowadzenie postępowania administracyjnego, którego efektem jest wydanie decyzji administracyjnej. Jednak jest to odrębne postępowanie prowadzone na podstawie Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku ze stwierdzonym w toku kontroli naruszeniem określonych przepisów, w niniejszej sytuacji przepisów ustawy o zużytych sprzęcie.

Pomijając jednak powyższe organ drugiej instancji wskazuje, że niniejsze postępowanie prowadzone jest w związku z naruszeniem obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, natomiast obowiązki dotyczące odbierania przez dystrybutorów zużytego sprzętu zawarte zostały w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy, a niespełnienie ich zgodnie z art. 91 pkt 22 -24 podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości, o której mowa w art. 92 pkt 5 od 5000 zł do 500 000 zł.

Mając jednak na uwadze art. 139 Kpa, tj. niedopuszczalność orzekania przez organ odwoławczy na niekorzyść strony odwołującej się, określanej jako zakaz reformationis in peius, nawet gdyby powyższe wyjaśnienia przedsiębiorcy zostały uwzględnione, nie mogłaby zostać wydana decyzja przez organ odwoławczy na niekorzyść strony. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 stycznia 2011 r. (II SA/Wa 720/10, Legalis) podkreślono, że: „Zakaz reformationis in peius wyraża się w tym, że organ odwoławczy nie może pogarszać, określoną decyzją organu pierwszej instancji, sytuacji prawnej strony odwołującej się. Strona odwołująca się powinna bowiem pozostawać w usprawiedliwionym przekonaniu, że wniesione przez nią odwołanie, jeżeli nie okaże się skuteczne,

spowoduje co najwyżej utrzymanie jej dotychczasowej sytuacji prawnej ustalonej zaskarżoną decyzją, w żadnym zaś przypadku nie doprowadzi do jej pogorszenia”.

Prezes UOKiK mając na uwadze powyższe oraz podstawę wszczęcia postępowania przez organ pierwszej instancji, nie widzi podstaw do brania pod uwagę argumentów strony i przeklasyfikowania stwierdzonego braku ustaleń negatywnych dot. odbierania zużytego sprzętu, na naruszenie prawa w tym zakresie, gdyż nie ma to wpływu na stwierdzone i będące podstawą wszczęcia niniejszego postępowania naruszenie obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 37 ust 4 oraz 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, a strona nie przedstawiła konkretnych dowodów na potwierdzenie tych twierdzeń, które mogłoby podważyć ustalenia faktyczne zawarte w Protokole kontroli.

Ponadto strona w odwołaniu w pkt 1 – 4 zarzuciła przedwczesne zakończenie postępowania przed otrzymaniem pisma strony, brak możliwości złożenia materiału dowodowego, uniemożliwienia czynnego udziału w postępowaniu oraz brak możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Strona twierdzi, że telefonicznie w dniu 24 lipca 2023 r. poinformowała inspektora o zamiarze czynnego uczestnictwa w postępowaniu i zgłosiła, że wystosuje stosowne pismo, które zostało nadane „niezwłocznie w dniu 1.08.2023 r.”, które wpłynęło do WIIH 3 sierpnia 2023 r. Wydanie decyzji w dniu 2 sierpnia 2023 r. zdaniem strony spowodowane było celowym działaniem, mającym za zadanie uniemożliwienia składania materiałów dowodowych przez stronę, aby uniemożliwić obronę interesów kontrolowanej.

Pismo na które powołuje się strona wpłynęło do Małopolskiego WIIH dzień po wydaniu decyzji i zawierało zdaniem strony „ważne kwestie na okoliczność wykazania bezzasadności wszczynania postępowania administracyjnego”, tj.: brak ustalenia konkretnego terminu rozpoczęcia kontroli, określenie zakresu kontroli niezgodnego z przedmiotem prowadzenia działalności, natychmiastowa realizacja ustnych zastrzeżeń inspektorów.

Jednak analizując treść ww. pisma, Prezes UOKiK stwierdza, że wbrew twierdzeniu strony, nie wnosi ono nic nowego do sprawy i nie miałyby istotnego wpływu na sposób rozstrzygnięcia postępowania zakończonego skarżoną decyzją. Ponadto Małopolski WIIH pismem z 8 sierpnia 2023 r. ustosunkował się do uwag zawartych w powyższym piśmie i prawidłowo wyjaśnił wszystkie kwestie w nim zawarte. Jednocześnie organ drugiej instancji wskazuje, że Małopolski WIIH pismem z 5 lipca poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania oraz uprawnieniach wynikających z art. 10 § 1 Kpa, wskazując, że stronie przysługuje prawo do czynnego udziału w każdym stadium postępowania administracyjnego, tj. m.in. do składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów ze wskazaniem danych do kontaktu z WIIH.

Warto podkreślić, że w orzecznictwie sądowym utrwalony jest pogląd, że w sytuacji postawienia organom administracji publicznej zarzutu dotyczącego braku możliwości składania wniosków dowodowych (art. 10 Kpa) koniecznym jest ustalenie, jakiej konkretnie czynności procesowej nie mogła strona dokonać, jakiego dowodu w sprawie nie mogła przedstawić i jaki wpływ na wynik sprawy mogło mieć tak stwierdzone uchybienie. Dopiero wykazanie, że naruszenie przez organ administracji publicznej zasady czynnego udziału strony w postępowaniu poprzez niepowiadomienie jej o zgromadzeniu materiału dowodowego i możliwości zapoznania się z tym materiałem oraz o możliwości składania wniosków dowodowych uniemożliwiło stronie podjęcie konkretnie wskazanej czynności procesowej (najczęściej w sferze postępowania dowodowego), a także wykazanie, że uchybienie to miało istotny wpływ na wynik sprawy, daje podstawy do przyjęcia, że doszło do naruszenia wskazanej wyżej normy prawa (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2011 r. o sygn. akt VII SA/Wa 212/11). Zarzut naruszenia przepisu art. 10 Kpa może odnieść skutek dopiero wówczas, gdy stawiająca go strona wykaże, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło jej dokonanie

konkretnych czynności procesowych. Na stronie stawiającej zarzut spoczywa więc ciężar wykazania istnienia związku przyczynowego między naruszeniem przepisów postępowania a wynikiem sprawy (por. wyrok NSA z dnia 2 lutego 2011 r. o sygn. akt I OSK 575/10 oraz wyrok NSA z dnia 18 maja 2023 r. III OSK 6/22).

Analizując akta niniejszej sprawy, można dojść do wniosku, że okoliczności faktyczne, na podstawie których organ pierwszej instancji oparł podjęte rozstrzygnięcie były jednoznaczne i bez wątplenia były znane stronie. Cały materiał dowodowy, na podstawie którego wydano zaskarżoną decyzję został zgromadzony na etapie poprzedzającym wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, to jest w trakcie postępowania kontrolnego. Jak wynika z protokołu kontroli z dnia 7 czerwca 2023 r., osoba upoważniona do reprezentacji spółki – Prezes Zarządu była obecna przy czynnościach kontrolnych, a w ostatnim dniu kontroli została zapoznana z ustaleniami tej kontroli oraz pokwitowała odbiór jednego egzemplarza protokołu kontroli. Stronie nie zgłosiła żadnych uwag bezpośrednio do protokołu kontroli, jak również nie wniosła ich w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu, pomimo pouczenia o tym uprawnieniu w Protokole kontroli. Nie mniej istotny jest fakt, że w okresie między wszczęciem postępowania w przedmiotowej sprawie a wydaniem zaskarżonej decyzji, nie wpłynęły do organu pierwszej instancji żadne inne dowody, a więc w aktach sprawy nie było nieznanymi stronie dowodów i materiałów, w stosunku do których mogłaby się ona odnieść. Podkreślenia wymaga, że strona, mając świadomość toczącego się postępowania, miała możliwość m.in. do wglądu do akt sprawy, a o powyższym uprawnieniu została poinformowana w piśmie z 5 lipca 2023 r., jednak nie skorzystała z tego uprawnienia. W odwołaniu również ogólnie wskazała, że „uniemożliwienie zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym spowodowało brak możliwości złożenia kontrargumentów i wyjaśnień”, ale nie dowiodła w jaki sposób zostało to jej „uniemożliwione”.

Strona w odwołaniu twierdzi, że poinformowała telefonicznie organ, że chce brać udział w postępowaniu w przedmiotowej sprawie, i że zostanie wystosowane pismo w tej sprawie, które ostatecznie wpłynęło dzień po wydaniu decyzji, jak również zarzuciła Małopolskiemu WIIH, że „radykalne działania w przyspieszonym tempie były celowe mające za zadanie uniemożliwienie składania materiałów dowodowych przez stronę, aby uniemożliwić obronę interesów firmy kontrolowanej”. Niemniej jednak nie wykazała, jakich jeszcze czynności dokonałaby, aby organ wstrzymał się przed wydaniem decyzji, a zwłaszcza jakie dowody zgłosiłaby w postępowaniu administracyjnym i jakie to okoliczności mogłyby zostać dzięki nim wyjaśnione w sposób odmienny od przyjętego w niniejszej sprawie, przez organ pierwszej instancji, stanu faktycznego. Również Prezes UOKiK po przeanalizowaniu pisma strony, które wpłynęło do Małopolskiego WIIH 3 sierpnia 2023 r., tj. po wydaniu decyzji, stwierdza, że nie zawierało ono żadnych istotnych i mających wpływ na wynik sprawy dowodów i nie stanowiłoby podstawy do umorzenia postępowania, czy wydania innego rozstrzygnięcia.

Prezes UOKiK informuje również, że zgodnie z art. 35 § 1 i 2 Kpa organy administracji publicznej obowiązane są załatwiać sprawy bez zbędnej zwłoki. Nadto niezwłocznie powinny być załatwiane sprawy, które mogą być rozpatrzone w oparciu o dowody przedstawione przez stronę łącznie z żądaniem wszczęcia postępowania lub w oparciu o fakty i dowody powszechnie znane albo znane z urzędu organowi, przed którym toczy się postępowanie, bądź możliwe do ustalenia na podstawie danych, którymi rozporządza ten organ. Załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej - nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym – w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania. Organ nie ma obowiązku każdorazowo informowania

strony o planowanym terminie zakończenia postępowania, ale ma obowiązek załatwić sprawę bez zbędnej zwłoki, uwzględniając terminy określone Kodeksem postępowania administracyjnego.

Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i stwierdzony stan faktyczny, a mianowicie, że w momencie podjęcia kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie nie były umieszczone w widocznym dla konsumentów miejscu, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym – protokole kontroli WN.8361.191.2023 z dnia 7 czerwca 2023 r. podpisanym przez stronę bez uwag oraz w załączonym oświadczeniu z 25 maja 2023 r. Biorąc pod uwagę, że cały materiał dowodowy ograniczał się do dowodów zgromadzonych w toku kontroli i w dniu wszczęcia postępowania zawierał wyczerpujące, niebudzące wątpliwości i niewymagające konieczności pozyskiwania dodatkowych dowodów ustalenia w zakresie objętym wszczętym postępowaniem administracyjnym, a strona była w posiadaniu całego zgromadzonego materiału dowodowego, w tym jednego egzemplarza protokołu kontroli, kwitując ich odbiór, nie było zasadne przedłużanie postępowania administracyjnego. Jeżeli jednak, tak jak twierdzi strona, organ został poinformowany o planowanym wysłaniu pisma w sprawie prowadzonego postępowania, organ powinien wyznaczyć stronie termin na jego złożenie i wydać decyzję po jego otrzymaniu. W związku z powyższym Prezes UOKiK przeanalizował treść pisma, skierowanego przez stronę, a które wpłynęło do organu pierwszej instancji po wydaniu skarżonej decyzji, stwierdzając że nie ma ona wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie, kwestie dotyczące usunięcia w toku kontroli nieprawidłowości zostały w skarżonej decyzji prawidłowo uwzględnione, natomiast kwestie związane z ustaleniem terminu rozpoczęcia kontroli, czy kwestie niezgodności zakresu kontroli z przedmiotem prowadzenia działalności, szczegółowo wyjaśnione w piśmie Małopolskiego WIIH z 8 sierpnia 2023 r. Mając na uwadze powyższe i brak ewentualnego wpływu treści pisma na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, organ drugiej instancji nie widzi podstaw do uchylenia decyzji i przekazania jej do ponownego rozpatrzenia.

Strona w odwołaniu zarzuca Małopolskiemu WIIH także podwójne karanie za ten sam czyn – w związku z zastosowaniem ustnego pouczenia i wyegzekwowaniem przez kontrolujących naprawienia uchybienia. Zdaniem strony nie jest dopuszczalne stosowanie kary drugiej w postaci kwoty 5000 PLN jako grzywny. Przedsiębiorca jednocześnie wskazuje, że „pisemne oświadczenie Pani Prezes przyjęte przez kontrolujące dotyczyło informacji o powierzchni sprzedażowej o wymiarze około 100m² oraz o natychmiastowym umieszczeniu brakującej informacji, nie dotyczyło kwestii samego faktu odbierania lub nieodbierania sprzętu więc tym bardziej wszczęcie postępowania w wyniku którego nałożono karę było bezzasadne w obliczu pierwszego ukarania upomnieniem ustnym w związku, z którym natychmiast naprawiono niedociągnięcie informacyjne czego świadkiem były inspektorki co potwierdziły w swoim protokole. Skoro więc były Świadkiem dopełnienia formalności odebrały osobiście oświadczenie o jego usunięciu natychmiast podczas kontroli oczywiste było, że zamyka to sprawę definitywnie”.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że podejmowanie w toku kontroli działań naprawczych służących zaprzestaniu naruszenia przepisów nie zwalnia strony od odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w toku kontroli, bez względu na to czy były to działania dobrowolne, czy spowodowane żądaniem organu kontroli lub wydaną decyzją administracyjną. Organ drugiej instancji podkreśla, że ustawa o zużytym sprzęcie w sposób jednoznaczny stanowi, że przedsiębiorca musi umieścić w punkcie sprzedaży w miejscu widocznym, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość, na stronie internetowej lub w formie komunikatu, informacje o których mowa w art. 37 ust. 4 w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 oraz art. 39 pkt. 2 ww. ustawy. Przepisy ustawy o zużytym sprzęcie

elektrycznym i elektronicznym wprost regulują również kwestie związane ze sprzedażą na odległość, wskazując, że dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu. Powyższy zapis dotyczy zarówno obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 37 ust. 4, jak również przekazania informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu. Powyższe obowiązki dystrybutorów zostały sformułowane w sposób jasny i niebudzący wątpliwości. Każdy podmiot gospodarczy zobligowany jest do znajomości przepisów dotyczących jego działalności i respektowania ich. Konsekwencją nieprzebrzegania obowiązującego porządku prawnego w przypadku ujawnienia nieprawidłowości jest zastosowanie przewidzianych w ustawie o zużyтым sprzęcie sankcji zgodnie z przepisami art. 91 ustawy o zużyтым sprzęcie. Jednocześnie Prezes UOKiK przypomina, że stronie wymierzono karę pieniężną z tytułu niewykonania dwóch obowiązków informacyjnych określonych w ustawie o zużyтым sprzęcie, tj. braku informacji wymaganych art. 37 ust. 4, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3 oraz braku informacji, określonej w art. 39 pkt 2 ww. ustawy zarówno w placówce detalicznej jak i na stronie sklepu internetowego. Tym samym przedsiębiorca w żadnej mierze nie zrealizował ciążących na nim obowiązków i naruszył prawo w stopniu znacznym. W konsekwencji powyższego, użytkownicy zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. Powyższe działanie Małopolskiego WIIH, zdaniem Prezesa UOKiK, było prawidłowe.

Cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej (co miało miejsce w tej sprawie). Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawodawcy było umożliwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, poprzez dostęp do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym przyjąć należy, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczać wszystkie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3 niezależnie od prowadzonej przezeń powierzchni sprzedaży, jak również formy sprzedaży, czy będzie to sprzedaż stacjonarna czy za pośrednictwem Internetu. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji użytkownikowi uświadomi go, że w większym sklepie ma możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Obowiązek przekazania informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu dotyczy zarówno przedsiębiorców prowadzących sprzedaż sprzętu elektrycznego i elektronicznego w placówkach stacjonarnych, jak również prowadzących sprzedaż poprzez sklepy internetowe. Uzyskanie przez użytkowników powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie

pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym każdy dystrybutor, niezależnie od zakresu jego działalności i sposobu jej prowadzenia (sklep stacjonarny czy internetowy), powinien mieć uwidocznione informacje wynikające z art. 37 ust. 4 w zakresie o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3, jak również wynikające z art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie.

Odnosząc się do kwestionowanej wysokości kary, nieadekwatnej zdaniem strony do uchybienia przedsiębiorcy, Prezes UOKiK wskazuje, że przedział wysokości kary, za stwierdzone w toku niniejszej kontroli nieprawidłowości został przez ustawodawcę ustalony w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł – 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł – 300 000 zł) ustawy o zużyтым sprzęcie. Biorąc pod uwagę, że przedsiębiorca całkowicie nie wypełnił obowiązków wynikających aż z dwóch przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy oraz ustalony przez ustawodawcę bardzo szeroki przedział wysokości kary możliwy do zastosowania w niniejszej sytuacji, gdzie górną granicą jest kwota 500 000 zł, organ drugiej instancji stwierdza, iż Małopolski WIIH ustalił najniższą z możliwych wysokość kary, a zatem argument strony nie znajduje uzasadnienia.

Prezes UOKiK po analizie skarżonej decyzji, stwierdza że Małopolski WIIH właściwie wziął pod uwagę i ocenił kryteria zawarte w art. 93 ust. 3 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, tj. stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Organ pierwszej instancji odnosząc się do kryterium stopnia szkodliwości naruszenia obowiązków właściwie uznał, że strona będąca dystrybutorem sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych uchybiła ciążącym na niej wymogom informacyjnym, do których przekazywania tj. umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży jak i na stronie internetowej lub w formie komunikatu, została zobligowana na mocy art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym i elektronicznym; pozbawiła tym samym użytkowników zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego podstawowych i istotnych informacji, których znajomość jest nieodzowna dla właściwego postępowania z tego rodzaju produktami w przypadku ich zużycia i chęci nieodpłatnego zwrotu. Strona ponadto nie wykonała też innego ciążącego na niej obowiązku, tj. nie umieściła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz nie przekazała w sposób umożliwiający zapoznanie się nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu. Strona swoim postępowaniem nie zadbała o poszanowanie środowiska i ugruntowanie wiedzy odbiorców końcowych odnośnie należytego pozbycia się sprzętu. Należy również wskazać, że brak wymaganych przepisami prawa informacji o nieodpłatnym odbiorze zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz punktach odbioru sprzętu stanowi znaczne naruszenie obowiązków ciążących na przedsiębiorcy. Celem ustawodawcy, przy tworzeniu ww. przepisów, było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienie dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady bezpiecznie dla siebie i środowiska pozostawić. Daje to możliwość, jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi z uwagi na obecność szkodliwych substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Stwierdzony w toku kontroli brak informacji, wymaganych przepisami ustawy o zużyтым sprzęcie elektrycznym pozbawił konsumentów wiedzy w zakresie postępowania ze zużyтым sprzętem pochodzącym z gospodarstw domowych, a także gdzie znajdują się punkty, do których można zdać zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny. Prezes UOKiK stwierdza, że niedopełnienie obowiązków istotnych z uwagi na ochronę środowiska i świadomość konsumentów stanowi o znacznej szkodliwości stwierdzonego naruszenia.

Małopolski WIIH prawidłowo ocenił również rodzaj i zakres naruszenia, wskazując że brak umieszczenia wszystkich informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, w konsekwencji skutkowało brakiem dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach użytkownicy mogą użyty sprzęt dostarczyć i pozostawić. Dodatkowo organ pierwszej instancji wskazał, że nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m², poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji uświadomi użytkownika, że w większym sklepie ma możliwość nieodpłatnego pozostawienia zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Powyższa wiedza niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia świadomości i dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczenie pozostawiania nieużytkowanych sprzętów w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Należy tutaj wskazać, że przedsiębiorca nie wykonał w pełni obowiązków informacyjnych, jakie nakładały na niego dwa przepisy ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art.37 ust. 4 i art. 39 pkt 2.

Analizując okres trwania naruszenia organ pierwszej instancji wskazał, że strona nie wypełniała ciążących na niej obowiązków przez około pięć miesięcy przed rozpoczęciem kontroli, co ustalono na podstawie pisemnego oświadczenia osoby upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego przedsiębiorcy, złożonego do protokołu kontroli. Uchybienie to zostało niezwłocznie w pierwszym dniu kontroli wyeliminowane. Należy podkreślić, iż strona miała możliwość i czas (20 dni) na przygotowanie się do kontroli, znając w szczególności jej zakres przedmiotowy wskazany w zawiadomieniu o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 4 maja 2023 r., doręczonym w dniu 5 maja 2023 r. Niezależnie od powyższego organ przy ustalaniu wysokości kary wziął pod uwagę usunięcie przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości w toku kontroli.

Małopolski WIIH analizując dotychczasową działalność podmiotu, wskazał, że od momentu wejścia w życie ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, tj. 1 stycznia 2016 r., przedsiębiorca nie był karany za naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, niemniej uznał, iż od podmiotu, obecnego na rynku od 30 listopada 2020 r. (data rejestracji w Krajowym Rejestrze Sądowym), należy oczekiwać, że będzie przestrzegał obowiązujących przepisów w sposób pełny.

Zaznaczyć należy również, że w sytuacji gdy przedsiębiorca decyduje się na prowadzenie działalności gospodarczej, to rozsądnym jest oczekiwanie od niego, iż będzie się stosował do obowiązujących przepisów prawa w zakresie zużytego sprzętu i za każdym razem będzie nadzorował, by wymagane informacje zostały uwidocznione w placówce. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy, bez wyjątku, który jest dystrybutorem wprowadzającym sprzęt w rozumieniu ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji stoi na stanowisku, że czynność umieszczania (wywieszania) w widocznym miejscu wymaganych informacji dla klientów jest okolicznością całkowicie zależną od przedsiębiorcy. Powinnością organu kontrolującego jest natomiast zweryfikowanie, czy wymagane obowiązki informacyjne są wykonywane przez dystrybutorów w sposób należyty. Przepisy w sposób prosty, jednoznaczny i niewymagający dodatkowej wykładni wskazują, że informacje powinny znajdować się w widocznym miejscu, w związku z czym użytkownik będzie miał łatwy i bezpośredni dostęp do istotnych dla niego informacji, jak ma postąpić ze zużytym sprzętem w miejscu, w którym dokonuje zakupu sprzętu. Podkreślić należy, że celem ustawodawcy było ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, a więc umożliwienie im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić (czy to w punkcie sprzedaży – patrz art. 37 ust. 4, czy punkcie zbierania zużytego sprzętu – patrz art. 39 pkt 2 ww. ustawy).

Małopolski WIIH rozważył również możliwość zastosowania art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa czemu dał wyraz w treści decyzji. Organ drugiej instancji także nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie ww. przepisu.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, iż przedsiębiorca jeszcze podczas kontroli uwidoczniał w swoim sklepie oraz na stronie internetowej informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, co zostało udokumentowane w protokole kontroli.

Jednakże odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa możliwe jest po łącznym spełnieniu dwóch warunków tj. waga naruszenia prawa jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r. sygn. akt. III SA/Gd 160/21: „Jednocześnie należy też zwrócić uwagę, że aby można było odstąpić w trybie art. 189f Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.”

Organ drugiej instancji zgadza się z Małopolskim WIIH, że nie można uznać w przedmiotowej sprawie, że waga naruszenia była znikoma i wskazuje, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli, tj. fakt, iż informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie nie były umieszczone w sposób widoczny dla konsumentów zarówno w placówce stacjonarnej, jak i na stronie internetowej, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym – podpisanym bez uwag protokole kontroli WN.8361.191.2023 z 7 czerwca 2023 r. oraz oświadczeniu przedsiębiorcy, potwierdzającym brak wymaganych prawem informacji. Prezes UOKiK wskazuje, strona nie dopełniła dwóch obowiązków informacyjnych nałożonych na nią w ustawie o zużytych sprzęcie i nie można uznać, że waga naruszenia prawa w tym przypadku była znikoma, tym bardziej, że realizacja określonych prawem obowiązków uwidocznienia informacji był zależny wyłącznie od strony. W konsekwencji powyższego, użytkownicy zostali pozbawieni całkowicie dostępu do istotnych dla nich informacji. Brak uwidocznienia przez dystrybutora ww. informacji narusza prawo do rzetelnej i pełnej informacji oraz ogranicza ich wiedzę o właściwym postępowaniu ze zużytych sprzętem po okresie jego użytkowania. Brak informacji o sposobie postępowania ze zużytych sprzętem czy wskazujących punkty zbierania zużytego sprzętu prowadzi do mieszania zużytego sprzętu z innymi odpadami, co może mieć negatywny skutek dla środowiska naturalnego oraz zdrowia ludzi.

Prezes UOKiK wskazuje dodatkowo, że o mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o zużytych sprzęcie można byłoby mówić w przypadku gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny, niekompletny. Natomiast, z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak było jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2020 r. sygn. akt VI SA/Wa 1989/19. Z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona nie zamieściła żadnych informacji, o których mowa w art. 37 ust. 4 (w związku z art. 37 ust. 1-3) oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na strony za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie skazana

za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Ponadto w ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa nie jest możliwe w niniejszym przypadku, gdyż jak wynika z ustaleń kontroli, przedsiębiorca jeszcze w trakcie kontroli podjął działania naprawcze i uzupełnił brakujące informacje zarówno na miejscu w placówce, jak i na stronie internetowej, a więc nieuzasadnione było zastosowanie art. 189f § 2. Jednocześnie zdaniem Prezesa UOKiK, w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa, tj. zastosowanie art. 189f § 2 nie spełniłoby celów, wskazanych w niniejszej decyzji, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w ustawie o zużytym sprzęcie. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust 4 i 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, bowiem nie uwidoczniała wymaganych przepisami prawa informacji. Zdaniem organu literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Niemożność takiego działania oznacza więc, że w przedmiotowej sprawie Skarżący nie ma możliwości usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK nie widzi możliwości usunięcia skutków naruszenia, gdyż niewidocznienie przez stronę wymaganych informacji uniemożliwiło użytkownikom kupowanego sprzętu zapoznania się z nimi. A nie jest możliwe usunięcie braku stosownej wiedzy u użytkowników, którzy zakupili sprzęt elektryczny czy elektroniczny w ciągu chociażby 5 miesięcy wskazanych w oświadczeniu przedsiębiorcy, kiedy tych informacji nie było uwidocznionych.

Małopolski WIIH właściwie przeanalizował również możliwość zastosowania art. 93 ust. 4 ustawy, który stanowi, że jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza. Organ pierwszej instancji właściwie wskazał, że strona nie spełniła wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym przesłanek do umorzenia postępowania, bowiem prowadząc działalność w zakresie sprzedaży sprzętu elektrycznego, powinna dochować należytej staranności, aby do naruszenia przepisów nie doszło. Tym bardziej należy mieć na względzie, że strona posiadała pełną wiedzę, jaki będzie przedmiot kontroli, gdyż został on wskazany w zawiadomieniu o zamiarze

wszczenia kontroli z 4 maja 2023 r. (sygn. WN.8361.191.2023), jako „Kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorców przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym”, odebranych przez stronę 20 dni przed rozpoczęciem kontroli. Strona mając prawie trzy tygodnie do rozpoczęcia kontroli, nie uczyniła nic, co pozwoliłoby uniknąć stwierdzenia w toku kontroli nieprawidłowości, a w konsekwencji ukarania administracyjną karą pieniężną. Spełnienie obowiązków informacyjnych, o których mowa w ustawie o zużytym sprzęcie, było zależne jedynie od strony, a uwidocznienie w punkcie sprzedaży wymaganych informacji, czy umieszczenie ich na stronie internetowej, zdaniem organu drugiej instancji, nie wymagało od przedsiębiorcy zbyt dużego wkładu pracy czy zaangażowania. Trzeba także pamiętać, że o zastosowaniu art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie nie decyduje umyślność działania sprawcy lub jej brak, a dochowanie należytej staranności. Nie można uznać, że strona dołożyła należytej staranności, skoro nawet posiadając wiedzę o możliwej kontroli i jej zakresie, nie podjęła żadnych działań, które miałyby wpływ na prowadzenie działalności zgodnej z obowiązującymi przepisami i nie umieściła w swojej placówce handlowej oraz na stronie internetowej informacji wymaganych art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Dla zastosowania art. 93 ust. 4 ustawy konieczna jest ocena okoliczności zaistniałych przed ujawnieniem nieprawidłowości. Wpływu na to nie mają działania następcze, wykonywane przez kontrolowanego już po ujawnieniu nieprawidłowości przez inspektorów Inspekcji Handlowej podczas kontroli (jak wskazano wcześniej zaprzestanie naruszania prawa bierze się pod uwagę przy rozpatrywaniu przesłanek odstąpienia od ukarania na podstawie art. 189f Kpa).

Prezes UOKiK po przeprowadzaniu postępowania administracyjnego, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w tym kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, jednoznacznie stwierdza, że Małopolski WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie. Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Kara pieniężna ustalona przez Małopolskiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie dolnej granicy z możliwych, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Krakowie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za

pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xx]
2. Małopolski WIIH
3. a/a